

a hajnal páraharisnyáját tépi
a sármos napfény a feltüzelt férfi
forróság matat a föld bőrén végig
hol hőség s hűség csókja összeérik

betűcipőben a vers táncát járom
az égő csodát ki oltja el számon
olykor a magány leveszi a lángot
a szókanóc végén mégis vibrálok

ahogy ragyogva te mellém telepszél
kínál az ajkad pár mosoly gerezddel
bőröd bársony szépen tagolt mondat
amit a szív bennem refrénként mondat

blúzodon átdereng kebled képlete
férfiöszönöm kérdezi éghet-e
mikor a szenvedély bennem feltámad
mellkasom díványán vetem az ágyad

boldogság spulnin forognak a sejtek
most valóság lesz amit rég csak sejtek
a lebegő varázs légzése könnyed
s fénylő örömünk megkeni a könnyed